

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **nezl. T.A.T.N.,** narozená dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2019, č. j. MV-32985-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 1. 2019, č. j. OAM-7403-21/DP-2017, jímž byla podle § 44a odst. 4 ve spojení s odkazem na § 46a odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně napadala rozhodnutí žalované pro jeho nesprávnost a nezákonnost, kterou spatřovala v nesprávném právním posouzení a nesprávné aplikaci příslušných ustanovení zákona a mezinárodních smluv, a to zejména Úmluvy o právech dítěte (Sdělení č. 104/1991 Sb., Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o právech dítěte, dále jen „*Úmluva*“), a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „*Úmluva o LPZS*“), a čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES Evropského parlamentu a Rady (dále též „*směrnice EP*“), a to v neprospěch žalobkyně. Podle žalobkyně se správní orgány obou stupňů nedostatečně zabývaly skutečnostmi rozhodnými pro posouzení daného stavu věci a jejich rozhodnutí není dostatečně individualizované a neodráží její osobní situaci. V postupu správních orgánů převládá zejména formalistický přístup, který zakládá porušení jejích základních práv a svobod. Správní orgány nedostály svojí povinnosti dosáhnout spravedlivého řešení věci a porušily zásadu vstřícnosti a dobré správy a navíc se dopustily i procesních pochybení. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán opomenul obligatorní postup daný § 29 odst. 4 správního řádu ke zjištění názoru žalobkyně ve věci.
3. Dále žalobkyně tvrdila, že je nezletilým dítětem ve věku 14 let, přičemž v případě jejího návratu do VSR zde nemá nikoho, kdo by o ni převzal péči. S ohledem na to by výkon napadeného rozhodnutí byl v rozporu s relevantními ustanoveními čl. 3 Úmluvy. Při realizaci rozhodnutí by došlo jednoznačně k oddělení dítěte od rodičů. Úmluva sice připouští i oddělení dítěte od jednoho nebo obou rodičů, a nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, ovšem zdůrazňuje právo na osobní kontakt a přímý styk s oběma rodiči, což v tomto případě je téměř nerealizovatelné hlavně vzhledem ke geografické vzdálenosti.
4. Správní orgán I. stupně a následně žalovaná měly všechny shora uvedené okolnosti prošetřit. Tj. zda má žalobkyně vytvořeny podmínky ve VSR, aby se tam mohla vrátit, důstojně žít a rozvíjet se. Dané ovšem neučinily. Podklady pro rozhodnutí tak, jak je shromáždil správní orgán I. stupně, nejsou úplné a nedávají dostatečný základ pro věcně správné, zákonné a i ústavně konformní rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tudíž minimálně nesplňuje požadavky kladené Úmluvou i Úmluvou o LPZS. Čl. 6 odst. 1 směrnice EP ukládá členským státům evropského společenství povinnost při tvorbě rozhodnutí, která mohou mít za následek povinnost cizince opustit území členského státu, náležitě zohlednit nejvlastnější jeho zájem, rodinný život a zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Ani z tohoto pohledu se napadené rozhodnutí s hodnocením souladu s touto směrnicí nijak nevypořádalo. Nebylo

dostatečně zhodnoceno, co je v zájmu dítěte, který má být při hodnocení z výše uvedených hledisek prvořadý. Z hlediska veřejného zájmu v tomto případě převažují argumenty pro prodloužení povolení k pobytu proti argumentům svědčícím pro jeho ukončení.

5. Závěrem, v souvislosti se shora uvedeným, žalobkyně namítala, že se správní orgány obou stupňů měly zabývat jejím postavením a dopadem napadeného rozhodnutí do jejího osobního života. Žalobkyně poukazovala na skutečnost, že je v ČR plně integrována vzhledem k délce jejího pobytu na území. Zdůraznila, že rozhodnutím o neprodloužení jejího pobytového oprávnění, je fakticky zásadně negativně postižena, aniž by na tomto stavu měla jakoukoliv vinu, když tento byl způsoben pochybením jejích rodičů. Zároveň poukázala na skutečnost, že její zletilý bratr je samostatný a výdělečně činný a v případě, že by její rodiče odcestovali do zahraničí, je schopen a připraven dočasně se o žalobkyni postarat.
6. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že pobytový status žalobkyně byl navázán na pobytový status zákonné zástupkyně – matky. V průběhu řízení o žádosti žalobkyně byla zákonné zástupkyni (matce) i otci žalobkyně pravomocně zamítnuta jejich žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z uvedeného je zřejmé, že matka jako nositelka oprávnění ke sloučení rodiny nedisponuje pobytovým oprávněním a žalobkyně tudíž nemůže plnit účel pobytu, o který žádá, tj. společné soužití rodiny na území. Základním předpokladem pro prodloužení platnosti povolení k pobytu za požadovaným účelem je, aby cizinec, který na území ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za určitým účelem, aby tento účel také plnil. Nelze požadovat po správním orgánu, aby vydal účastníkovi řízení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR, pokud je mu současně známo, že účastník řízení tento účel neplní, resp. jej nemůže plnit, protože nositel oprávnění, za kterým se účastník řízení slučuje, povolení k pobytu nemá.
8. Žalovaná rovněž upozornila na skutečnost, že postupovala v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. 1 As 68/2008. Dále uvedla, že přestože byla dána žalobkyni, resp. její zákonné zástupkyni možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a uvést relevantní skutečnosti svědčící o případném zásahu negativního rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, žalobkyně svého práva nevyužila, a tudíž správní orgán I. stupně a následně i žalovaná vycházeli toliko z dostupných údajů a skutečností jím známých z úřední činnosti. Dle názoru žalované, byl stav věci zjištěn v souladu se zákonem a bez jakýchkoliv pochybností.
9. Žalovaná podotkla, že stejně jako správní orgán I. stupně se zabývala přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to v intencích čl. 17 Směrnice Rady 2003/86/ES, ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny. Hodnotila zejména důvody pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dosavadní dobu pobytu na území ČR, účel tohoto pobytu, rodinné poměry žalobkyně apod., přičemž souhlasila se správním orgánem I. stupně, že v daném případě není rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu

nepřiměřené.

10. Konstatovala, že samotná délka pobytu na území ČR není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a nelze jen na jejím základě dovozovat, že rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Žalovaná upozorňovala na to, že žalobkyně je nezletilá, s ohledem na její věk plně závislá na svých rodičích, kterým povolení k pobytu na území ČR nebylo prodlouženo. Dále žalovaná uvedla, že kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu. Správní orgán I. stupně vycházel z podkladů ve spisovém materiálu, na základě kterých posuzoval přiměřenost negativního rozhodnutí, a žalobkyně, resp. zmocněná zástupkyně v nalézacím řízení žádné relevantní skutečnosti nedoložila ani netvrdila. Žalovaná v této souvislosti rovněž odkázala na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008-71,
11. Podle žalované Úmluva o právech dítěte přiznává každému dítěti od narození právo znát své rodiče a právo na jejich péči. Společné soužití je základní složkou rodinného života. Bylo by však stěží akceptovatelné, aby v řízení o žádosti nezletilého dítěte o prodloužení pobytu dospěl správní orgán k závěru, že s ohledem na jeho soukromý život je nutno mu pobyt prodloužit, pokud jeho rodičům pobyt prodloužen nebyl. Takový postup ignoruje, že soukromý a rodinný život osob tvořících jednu rodinu je nerozlučně svázán a propleten. Nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nebyl shledán ani s ohledem na judikaturu českých soudů. V této souvislosti žalovaná odkazovala na usnesení Ústavního soud ČR ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04.
12. Podle žalované správní orgán I. stupně nemohl vyhovět žádosti žalobkyně, neboť zákon o pobytu cizinců tuto možnost nepřipouští. Žalobkyně ani v průběhu odvolacího řízení nekonkretizovala, v čem přesně spočívá formalistický přístup. Žalovaná tak dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a poukazovala na rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 – 51.
13. K námitce, že správní orgán opomenul obligatorní postup daný v ustanovení § 29 odst. 4 správního řádu, ke zjištění názoru žalobkyně ve věci, žalovaná odkázala na § 178 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že v daném případě byla žalobkyně po celou dobu vedeného řízení o žádosti zastoupena zákonnou zástupkyní – matkou. Správní orgány neměly pochybnosti o nemožnosti vyhovět žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území a v daném případě by výsledkem žalobkyně, resp. její zákonné zástupkyně či jejích rodinných příslušníků nemohl přinést nové skutkové okolnosti, které by mohly jakkoliv ovlivnit výsledek posouzení žádosti. V této souvislosti poté žalovaná poukázala na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32.
14. Žalovaná žádala, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

15. V podání ze dne 26. 7. 2019 žalobkyně setrvala na své argumentaci uvedené v podané

žalobě a opětovně žádala, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

V.

Posouzení věci soudem

16. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaná souhlasily s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

18. Žaloba není důvodná.
19. Ze správního spisu vyplývá ve vztahu relevantnímu pro soudní přezkum následující průběh správního řízení: Dne 25. 4. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití žalobkyně se svou matkou pobývajících na území s povolením dlouhodobého pobytu. Dne 13. 7. 2018 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti matky žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu pravomocného odsouzení matky žalobkyně za spáchání úmyslného trestného činu (o žalobě proti tomuto rozhodnutí nebylo v soudním řízení dosud rozhodnuto, ale návrh matky žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut). Dne 12. 2. 2018 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti otce žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu pravomocného odsouzení otce žalobkyně za spáchání úmyslného trestného činu (o žalobě proti tomuto rozhodnutí nebylo v soudním řízení dosud rozhodnuto, ale návrh otce žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut). V prvostupňovém správním řízení žalobkyně nevyužila svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Následně prvoinstanční orgán žádost žalobkyně zamítl z důvodu, že ani jeden z rodičů nedisponuje povolením k pobytu na území, proto žalobkyně neplní účel povoleného pobytu.
20. V prvoinstančním rozhodnutí k posouzení přiměřenosti rozhodnutí bylo uvedeno, že rodiče žalobce jsou povinni vycestovat z území a že na území se nachází bratr žalobkyně, který nemůže být nositelem oprávnění ke sloučení rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců. Jiné rodinné příslušníky žalobkyně na území nemá, tudíž společné soužití rodiny lze realizovat jen v domovské zemi. Žalobkyně žila v domovském státě do svého věku 8 let a na území žije 6 let, proto i s ohledem na nízký věk žalobkyně lze předpokládat snadnou integraci v zemi původu. Nebylo zjištěno, že by zdravotní stav žalobkyni vycestování bránil.
21. Žalobkyně napadla prvoinstanční rozhodnutí odvoláním, které odůvodnila ve vztahu ke skutečnostem namítaným v žalobě tím, že se prvoinstanční orgán zabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně stručně, povrchně a v nedostatečném rozsahu, pominul současnou míru integrace žalobkyně do českého prostředí, kdy žalobkyně navštěvuje základní školu, ovládá češtinu, je aktivní

v mimoškolní zájmové činnosti, když nic nebránilo správnímu orgánu vyžádat si zprávu základní školy o hodnocení školní docházky a aktivitách žalobkyně. Žalobkyně argumentovala i tím, že na území žije její zletilý bratr. Žalobkyně shrnula, že vycestování by pro ni představovalo nepřiměřenou újmu.

22. Soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy.
23. Podle §44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení podle § 46a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení §46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti - při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platilo, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
24. Podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců může podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území jen nezletilý cizinec, který je ve vztahu k jinému cizinci s povoleným pobytem na území jeho dítětem, dítětem manžela, dítětem svěřeným do péče nebo do poručnictví nebo osvojení.
25. Podle § 29 odst. 4 správního řádu platí, že v řízení, jehož účastníkem je nezletilé dítě, které je schopno formulovat své názory, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn názor nezletilého dítěte ve věci. Za tím účelem správní orgán poskytne dítěti možnost, aby bylo vyslyšeno buď přímo, nebo prostřednictvím zástupce nebo příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Vyžaduje-li to zájem dítěte, lze jeho názor zjistit i bez přítomnosti rodičů nebo jiných osob zodpovědných za výchovu dítěte. V takovém případě správní orgán k úkonu přibere jinou vhodnou dospělou osobu. K názoru dítěte správní orgán přihlíží s přihlédnutím k jeho věku a rozumové vyspělosti.
26. Úmluva o právech dítěte stanoví, že státy, které jsou smluvní stranou této úmluvy, se zavazují respektovat a zabezpečit práva stanovená touto úmluvou každému dítěti nacházejícímu se pod jejich jurisdikcí bez jakékoli diskriminace podle rasy, barvy pleti, pohlaví, jazyka, náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národnostního, etnického nebo sociálního původu, majetku, tělesné nebo duševní nezpůsobilosti, rodu a jiného postavení dítěte nebo jeho rodičů nebo zákonných zástupců. (čl. 2 odst. 1). Podle čl. 3 citované úmluvy platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány, přičemž státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za něho odpovědných, a činí pro to všechna potřebná zákonodárná a správní opatření.

27. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
28. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES se podle čl. 3 týká rozhodnutí o navrácení, jímž je správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se rozhoduje nebo prohlašuje, že pobyt státního příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu.
29. Soud považuje za nutné předeslat, že při posouzení věci vycházel nejen z popsání ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., ale i z § 82 odst. 4 správního řádu, které stanoví, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, odvolací orgán přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, a z § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem, a k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Ustálená judikatura tato zákonná ustanovení vyložila tak, že žalobní námitka omezující se na to, že se správní orgány nevypořádaly se skutečnostmi či právními námitkami, které nebyly ve správním řízení uplatněny vůbec nebo byly uplatněny opožděně, nemůže být úspěšná. *„Jinak řečeno žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl.“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, publikované ve Sb. NSS pod č. 1742/2009).
30. Žalobní námitky jsou nedůvodné. Soud předznamenává, že žalobkyně byla v prvoinstančním řízení pasivní a nevyužila možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí ani vyjádřit se k nim. Prvoinstanční orgán se přiměřeností rozhodnutí zabýval v dostatečném rozsahu a podklady obsažené ve spisu řádně vyhodnotil s tím, že jeho úvahy na str. 3 rozhodnutí jsou srozumitelné a logické. Žalovaná se skutečnostmi namítanými v odvolání přezkoumatelně zabývala na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Soud se se závěry žalované uvedenými v napadeném rozhodnutí zcela ztotožňuje a odkazuje na ně, stejně jako na závěry prvoinstančního rozhodnutí v jeho odůvodnění.
31. Interpretace zákona o pobytu cizinců, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území nelze cizinci prodloužit, pokud cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny na území, není držitelem povolení k pobytu, je správná. Správní orgány správně zjistily, že ani jeden z rodičů žalobkyně povolení k pobytu na českém území nemá. Vzhledem k tomu, že rodiče žalobkyně (ani jiná osoba, jíž by byla žalobkyně svěřena do péče či poručnictví či osvojení) nedisponuje pobytovým oprávněním na území státu, žalobkyně neplní účel svého pobytu a její žádost o prodloužení pobytového oprávnění tak musela být podle zákona zamítnuta.

32. Žalobkyně v žalobě namítla formalismus napadeného rozhodnutí a nesprávné právní posouzení a argumentovala čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES.
33. V dané věci bylo ve správním řízení zjištěno (a žalobkyně to nerozporuje), že oba rodiče žalobkyně nedisponují pobytovým oprávněním na českém území a pobytové oprávnění žalobkyně bylo vázáno na společné soužití s matkou na českém území. V této situaci, kdy oba rodiče nejsou oprávněni na českém území pobývat, nelze dost dobře uvažovat o zájmu žalobkyně, který by odůvodnil povolení jejího pobytového oprávnění. Obě pečující osoby totiž nemají oprávnění pobývat na území ČR. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve vztahu ke konkrétnímu rozhodnutí se zohledněním všech konkrétních konsekvencí tohoto rozhodnutí.
34. Soud je toho názoru, že napadené rozhodnutí žádné prvky nepřípustného formalismu nevykazuje, protože se žalovaná odvolacími námitkami řádně zabývala a dostatečně je ve svém rozhodnutí vypořádala. Pokud jde o výše citovaný čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, jímž žalobkyně argumentovala v žalobě, pak napadené rozhodnutí ho respektuje, protože, jak uvedla žalovaná ve svém rozhodnutí, žalobkyně v domovském státě pobývala do svých 8 let a vzhledem k jejímu nízkému věku by nebylo v jejím zájmu pobývat na území ČR bez rodičů, jímž pobytové oprávnění zaniklo. Napadené rozhodnutí při uvážení všech hledisek tedy v nepřiměřeném rozporu se zájmem žalobkyně jako dítěte není. Pokud jde o čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jímž též žalobkyně argumentovala v žalobě, pak napadeným rozhodnutím do tohoto práva žalobkyně nebylo nedůvodně zasaženo, protože rodiče žalobkyně pobytovým oprávněním na území nedisponují, a proto napadeným rozhodnutím nedochází k zamezení možnosti pěstovat rodinný život s rodiči na území, když ničeho nebrání tomu, aby k naplňování těchto chráněných práv docházelo v zemi původu. Pokud jde o čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, pak ta dle názoru soudu na případ žalobkyně nedopadá, protože napadené rozhodnutí není rozhodnutím o navrácení ve smyslu této směrnice, neboť jím žalobkyni nebyla uložena povinnost návratu do domovské země. Zde je na místě uvést, že žádnou z popsaných námitek žalobkyně neuvedla ve správním řízení, ale soud je přesto vypořádal, protože šlo o námitky právní, nikoli skutkové či procesní.
35. Dále žalobkyně namítla, že byl porušen § 29 odst. 4 správního řádu ke zjištění názoru žalobkyně ve věci.
36. Ani tato námitka nebyla důvodná z důvodů popsaných v bodě 29 odůvodnění tohoto rozsudku, protože směřuje do nedostatečně zjištěného skutkového stavu v rozsahu potřebném pro rozhodnutí tím, že žalobkyně nebyla ve věci vyslechnuta. Žalovaná nemohla pochybit, když se s touto námitkou nevypořádala, protože žalobkyně ani v prvoinstančním řízení, ani v odvolacím řízení svůj výslech nenavrhla. Soud považuje za nutné dodat, že žalobkyně zastoupená ve správním řízení advokátem v žalobě netvrdí, že by absence jejího výsledku mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože neuvádí, jaké jiné skutečnosti by mohly být jejím výsledkem zjištěny než ty, které v průběhu správního řízení uvedla (a mohla uvést) ve svých podáních. Soud je, na rozdíl od názoru žalobkyně v její replice, toho názoru, že citovaný § 29 odst. 4 správního řádu nelze vykládat tak, že v každém správním řízení (např. podle katastrálního zákona, školského

zákona nebo stavebního zákona), jehož účastníkem je nezletilé dítě, které je schopno formulovat své názory, musí správní orgán dítě vyslechnout zjistit tak jeho názor, zvláště za situace, kdy toto není v řízení navrhováno. Pokud tedy jde o námitku, že správní orgány nezjišťovaly názor žalobkyně podle § 29 odst. 4 správního řádu, pak žalobkyni byla dána možnost, aby se seznámila s podklady pro rozhodnutí, vyjádřila se k nim, uvedla skutečnosti svědčící v její prospěch a označila důkazy. V prvostupňovém řízení byla žalobkyně zcela nečinná. Ani v odvolacím řízení žalobkyně nesdělila, že by se ve věci ráda vyjádřila a projevila svůj názor. V odvolacím řízení žalobkyně ve vztahu ke svým zájmům uvedla, že je plně do českého prostředí integrována, že na území žije její zletilý bratr a že dojde rozhodnutím k újmě na její straně. Žalovaná tedy nepochybila, když tato vyjádření žalobkyně považovala za dostatečná ke zjištění názoru podle § 29 odst. 4 spr. ř. V situaci, kdy žalobkyně svůj názor správnímu orgánu sdělila v odvolacím řízení (v prvostupňovém řízení byla pasivní), nebylo nutno bez iniciativy žalobkyně tuto předvolávat k výpovědi, pokud toto žalobkyně sama nenavrhovala. Námitka užitá žalobkyně poprvé až ve správní žalobě ohledně porušení § 29 odst. 4 správního řádu tedy nebyla důvodná. Soud dodává, že odkaz žalované ve vyjádření k žalobě na § 178 zákona o pobytu cizinců však za příležitosti nepovažuje, když tento reguluje pro řízení podle zákona o pobytu cizinců procesní způsobilost odlišně od § 29 odst. 1 správního řádu, ale nijak se netýká otázky výsledku nezletilého účastníka správního řízení. V tomto směru tedy soud, aniž by to však mělo vliv na nedůvodnost žalobní námítka, přisvědčuje žalobkyni v její replice, že § 178 zákona o pobytu cizinců nemá na procesní úpravu § 29 odst. 4 správního řádu vliv.

37. Dále žalobkyně uvedla, že je jí 14 let, že její rodiče zatím v domovském státě nežijí, že o ni nemá kdo v domovském státě pečovat, že by došlo k oddělení dítěte od rodičů, že není v jejím zájmu žít v domovské zemi s prarodiči či jinými příbuznými.
38. Správní orgány obou stupňů se s věkem žalobkyně vypořádaly správně a dostatečně a soud na jejich rozhodnutí odkazuje. Ostatní námitky žalobkyně v průběhu prvoinstančního i odvolacího řízení neuvedla a soud se jimi tedy v souladu s argumentací obsaženou v bodě 29 odůvodnění tohoto rozsudku nemusí zabývat, nicméně uvádí k nim následující. Skutečnost, že rodiče žalobkyně v domovské zemi prozatím nežijí, nemá vliv na nepřiměřenost rozhodnutí, protože zájem na dodržování právních předpisů včetně zákona o pobytu cizinců, jež vede k zajištění veřejné bezpečnosti, musí převážet nad případným individuálním zájmem žalobkyně. Jinými slovy nelze poskytnout ochranu právu, které případně vzniklo porušením zákonem stanových povinností. Žalobkyně na jedné straně uvádí, že o ni nemá kdo ve vlasti pečovat, na druhou stranu uvádí, že by ve vlasti mohla žít s prarodiči, když tak sama nabízí obecně akceptovatelnou eventualitu svého života ve vlasti. Pokud žalobkyně namítá, že by došlo k jejímu oddělení od rodičů, tak pomíjí, že rodiče nedisponují pobytového oprávněním na území, proto napadené rozhodnutí nevede k jejímu oddělení od rodičů. Je na místě zdůraznit, že stát nepřijal žádné rozhodnutí, jímž by byl kontakt žalobkyně s rodiči explicitně vyloučen. Rodiče žalobkyně stejně jako žalobkyně mají občanství cizího státu, kde mohou žít společně. Nesmí-li rodiče žalované pobývat na českém území a účelem pobytového oprávnění žalobkyně bylo soužití žalobkyně s rodiči, stěží může být žalobkyně postižena ztrátou pobytového oprávnění na území státu, kde její rodiče nejsou oprávněni pobývat. Na území státu se nenachází osoba, jíž by byla žalobkyně svěřena do péče, což je pro posouzení dopadů rozhodnutí do života nezletilé žalobkyně rozhodující.
39. Žalobkyně dále namítla, že pochybily, když neprošetřily, zda má žalobkyně v domovské zemi vytvořeny řádné podmínky k životu. Námitka nebyla důvodná z důvodů popsanych

v bodě 29 odůvodnění tohoto rozsudku, protože směřuje do nedostatečně zjištěného skutkového stavu v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, aniž by tuto námitku žalobkyně vznesla v prvoinstančním i odvolacím řízení.

40. Dále žalobkyně uvedla, že je vysoce v českém prostředí integrována, že navštěvuje základní školu, ovládá češtinu, angažuje se v mimoškolní zájmové činnosti a má zde okruh blízkých osob a přátel. Námitka směřuje do zohlednění společenských vazeb navázaných na území podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a byla řádně a správně vypořádána správními orgány, které uvedly, že žalobkyně převážnou část života žila ve své vlasti a její nízký věk usnadní její integraci do domovského prostředí. S tímto posouzením, které nepomíjí a nezpochybňuje, že žalobkyně se s českým prostředím sžila, se soud ztotožňuje. Lze dodat, že žalobkyně je dítětem, o nějž musí pečovat třetí osoba, a není-li takové osoby na českém území, není začlenění žalobkyně do české společnosti pro rozhodnutí tak významné, jak by mohlo být u dospělého cizince.
41. Žalobkyně konečně namítla, že na trestním odsouzení svých rodičů nenese vinu, že zletilý bratr žalobkyně žijící na území je připraven dočasně se o žalobkyni postarat na území, pokud by rodiče odcestovali, když možnosti žalobkyně pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění jsou fakticky vyloučeny.
42. Ani tyto námitky žalobkyně nejsou důvodné, protože nezpochybnitelná absence zavinění žalobkyně ve vztahu ke ztrátě pobytového oprávnění jejích rodičů není pro posouzení věci právně významná. Skutková námitka týkající se péče ze strany bratra žalobkyně je nedůvodná z důvodů popsaných v bodě 29 odůvodnění tohoto rozsudku, protože ji nevznesla ani v prvoinstančním ani v odvolacím řízení.
43. Pokud jde o zletilého bratra žalobkyně, soud dodává, že od jeho pobytového oprávnění nemůže být pobytové oprávnění žalobkyně odvozováno, protože, jak správně uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, bratr žalobkyně není k žalobkyni v poměru předvídaném § 42a zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožňuje se závěrem žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že *„Nelze požadovat po správním orgánu, aby vydal účastníkovi řízení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, pokud je současně správnímu orgánu známo, že účastník řízení tento účel neplní, resp. jej nemůže plnit, protože nositel oprávnění, za kterým se účastník řízení slučuje, povolení k pobytu nemá.“*
44. Soud se tedy ztotožňuje se závěry žalované v tom, že při zohlednění všech výše uvedených okolností nelze mít za to, že by napadené rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do žalobkynina soukromého a rodinného života. Soud v postupu správních orgánů neshledal žádné namítané pochybení.
45. Listiny přiložené k žalobě pocházející z doby po vydání napadeného rozhodnutí nemohly mít na rozhodnutí soudu vliv podle výše citovaného § 75 odst. 1 s. ř. s.
46. Soud shrnuje, že žádná z žalobních námitek žalobkyně nebyla důvodná, a proto její žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

VII.

Náklady řízení

47. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení

výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu